Ч. 107. Второк 15 (28) мая 1901. Рік XI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Відповідь президента міністрів др. Кербера в справі манастирецкій. — З Сербії. — Полуднево-африканьска війна.)

При кінци послідного засіданя палати послів президент міністрів др. Кербер відповів на інтерпеляциї в справі проливу крови в Манастирци. Др. Кербер каже, що після засягнених ним урядових інформаций, селяни Манастирця, в заміну за роботизну, могли в лісах графа Красіцкого пасти товар і збирати дерево. Перед двома роками теперішний властитель збіщару дворского, обіймаючи єго в посідане, боронив селянам пасти там худобу і ограничив збиране ломача. Се збурило селян. Минувшого року взяли селяни пасовиско в політє. Та сего року часть селян хотіла безплатно вжинати пасовиска, і заганяла худобу в двірский ліс, через що були значні шкоди в культурах. Коли всї змаганя лісної служби аби се перепинити, не помагали, і хлопи грізне ставили ся, тоді староство з Лїська вислало жандармів для удержаня супокою. Коли 20-ого с. м. гаєвий хотів запяти в лїсї хлопский товар, селяни з кіями і камінєм напали на него і побили єго. Тоді виступили жандарми і ужили оружя аж по вичерпаню всїх способів успокоєня, вказаних інструкциєю. По першім вистрілї хлопи кинули ся на жандармів з колами і камінєм, і тоді жандарми знов стрілили. Упало всего двох селян трупом а один тяжко ранений. З поміж лїсної служби є один тяжко ранений а один легко. Скалічено каменем і одного жандарма. — Сейчас по випадку прибув на місце староста, прибула і судова комісия. Веде ся слїдство і що-до ужитку оружя жандармами. Міністер заявляє, що власти доложать всїх заходів, аби справа як найборше і як найяснійше була розслїджена.

З Білгорода доносять до віденьских часописий: В послїдних днях арештовано кілька осіб, котрі висказували ся публично в неприличний спосіб о королевій Дразї. Тайна поліция має бачне око на ті личности, займаючі виднїйші становища, о котрих відомо, що неприязно настроені для королевої. Між иншими відбула ся строга ревізия в мешканю бувшого міністра війни ґен. Атанашковича і поликано на полицию єго і єго жену, з котрою списано обширений протокол. — Позаяк тепер вже ніхто не манить ся надією, аби королева привела на сьвіт наслїдника престола, то чим раз голоснїйше говорять о справі наслїдства. Покищо уважають за найпевнїйшого кандидата кн. Юрия Максиміліяновича Ляйхтенберґа, ожененого з дочкою князя Чорногори, Анастазиєю Станою. Він має тепер 49 літ, має титул царскої високости, єсть ґенералом в росийскій ґвардиї і батьком двох синів. Побіч него згадують також о молодшім синї кн. Чорногори, князю Мірку, уродженім в 1879 р.

В Льондонї викликала занепокоєнє вість, що Бури концентрують ся в Оранії і Каплянді, і під проводом Девета наміряють підняти свої операциї на більші розміри. Анґлїйцї не надїяли ся вже ніяких більших акций Бурів. Доносять також о живих рухах Бурів в Натали. Анґлїйцї хотїли Бурів оголодити, нищили шпихлїрі і фарми не лиш в Трансвали і Оранії, але також в Каплянді, дальше стали зганяти бурскі жінки і діти до міст, а внаслїдок того поля лежать облогом і голод ширить ся поміж вірними Анґлїйцям Кафрами, а анґлїйскі войска мусять всю поживу спроваджувати від моря зелїзницями. Тимчасом Бури забирають після потреби для себе анґлїйскі поїзди зелїзниці з поживою, муницією і т. и., отже суть далеко лїпше заосмотрені як анґлїйскі залоги. Після льондоньских вістий 36000 вояків лежить по шпиталях, а прочі утомлені безнастанною погонею за тайним ворогом.

Новинки.

Львів дня 26-го мая 1901.

— **Презенти** цїсарского надання одержали: в Папортнім повіта добромильского о. Генрих Поляньский дотеперішний парох в Туряньску; в Миговій о. Йосиф Ленчик дотеперішний парох в Ябліници повіта турчаньского.

— **Конкурс на посаду слуги шкільного** при женьскій семинариї учительскій розписаний з речинцем до кінця червня 1901. З посадою тою

НОВОМОДНІ ЖЕНЩИНИ.

(З анґлїйского.)

Глава перша.

Начальний редактор „Ню-Йорского Арґуса“ сидів захмурений при своїм столику, і цїкаво глядів на молодого чоловіка, що саме скинув шубу і сів на крісло.

— Я дістав Вашу депешу — зачав шеф; — Ви нічого не зискали?

— Справдї, — відказав репортер, — не зискав нічого.

— Зовсім нічого?

— Зовсім!

— Навіть не розглянулись, хоч би побіжно, в тих паперах?

— На жаль!

Морщина на чолї шефа поглубилась, він нервно бубнив пальцями по пультї.

— Ви, бачу, мало берете собі до серця сю справу — промовив він, шукаючи зачіпки.

— Хибаж поможе тепер журити ся? При тім я знаю, що робив, скілько міг.

— Гм, для Вас се може бути розрадою, але не для мене; менї треба мати сю відомість, котрої Ви не привезли. Кажете: „робив, скілько міг“ — щож саме ви робили і як?

— По одержаню вашої депеші виїхав я з Монтріоль до Борнт Пайн чим скорше, і захопив там їх обох: Уентворта і Кеннона. Заїхав до тої самої гостинници (одинокої в місті), де і вони стояли, і в розмовах за столом старав ся від них що небудь розвідати, та — дарма. Вони поводились чемно, але були скупі на слова і обережні. Відтак пробовав їх „купити“, але за те найшов ся за порогом.

— Бо мало їм давали!

— Я предкладав їм два рази більшу суму, ніж їх платня від льондоньского синдикату за їх справоздане; навіть дозволив їм довільно високу ціну означити — тоді вони мене прогнали. В ночи хотів я забрати з Уентвортового куфра папері, та перешкоджено менї. А надто оба вони стали підозрівати мене, і зараз досьвіта подали ся в Оттаву, щоб відтам — як я розвідав — телеґрафічно переслати справоздане до Анґлії. Пощастило ся менї, що правда, захопити сю депешу в свої руки, та нїчо з сего не вийшло. За богато поліциї в Оттаві.

— Вжеж не скажете, — накинувсь шеф — що віддали з рук папері, не прочитавши їх?

— На жаль, так я зробив. Мав вибрати: або віддай папері, або до Іванової хати. В Канадї не жартують.

— А всеж я би гадав, що такий зручний, як Ви чоловік, повинен був хоч трошки роздивити ся в тих паперах, заки дав їх вирвати собі з рук.

— Гадати вам вільно, мій пане — відповів репортер гнївно — але треба Вам знати, що тоті папері були завинені в десятеро в папір, звязані шпурком і запечатані, а до того то ще така путанина, якої я з роду не читав. Таже я пробовав, але що слово, то якийсь технїчний вислів, котрий би хиба хтось фаховий міг зрозуміти. На всякий случай, хотів я тото все, слово за словом передати Вам телеґрафічно, хоч би прийшлось і богато заплатити, бо я знав, що Вам не о гроші розходить ся. Я гадав, що тут чей би хтось знайшов ся, що міг би в них чогось дочитати ся, а менї це й о то розходило ся, щоби тих паперів як найскорше позбути ся.

— А Ви собі чого з них не повиписували?

— Деж там, не було часу; в тій хвили, як я лиш увійшов до уряду телеґрафічного, мене арештували.

— Я на Вашім місци таки не дав би з рук паперів, не похопивши, не кажу вже подробиць, але бодай загального змісту! — сказав начальний редактор.

— Добре то Вам казати — замітив репортер тим свобідним тоном, якого Американець і супротив пастоятелів своїх не покидає — Вам легко казати, але задержати холодну кров, коли двері від вязниці на престіж отворені, не так легко. Для них обох не було сумніву об тім, хто украв їх папері; на теж, щоб кождий поліцийний аґент дістав опис моєї особи, не треба більше, як години часу. Одна була рада: чим скорше пустити каблем відомість до Вас і колиб се було удало ся менї, то вже дуже радо переспав би ся був в канадийскій вязници...

— Щож тепер нам почати? — запитав механїчно шеф.

— Сего і я не знаю. Оба сї панове о скілько я дізнав ся, нині-завтра прийдуть до Ню-Йорку, а з недїлї сідають на корабель „Кальорік“. Коли маєте такого репортера, що міг

получена статова платня 800 К. річно, 30 прцт. додатку активального в сумі 240 К., вільне помешкане, опал і одїне службове. Услівя: 1) Треба сьвідоцтвами і пробами письма виказати знанє польскої мови; — 2) сьвідоцтво здоровля; — 3) метрика на доказ не переступленого по за 40 лїт віку; 4) сьвідоцтво моральности; 5) сьвідоцтво дотеперішного заняття. — Подаия треба вносити до ц. к. краєвої Ради шкільної, на руки Дирекциї ц. к. женьскої семинариї учительскої. Першеньство мають вислужені підофіцири з цертифікатом.

— Головний виділ товариства „Просьвіта" рішив приступити вже в найблизшім часї до поставленя памятника на могилї заслуженого історика рускою, пок. професора дра Юліяна Целевича. Сей памятник буде коштувати разом з місцем і посьвяченєм вппевне 400 корон. На се зібрано до сего часу 314 корон, та щоби покрити недостаючу квоту, відзиваємо ся до почитателїв покійного, аби зволили купувати „Історию Скиту Манявского" по 2 кор. 40 сот., та насилати сї грошi разом з добровільними датками до канцелариї товариства „Просьвіта" у Львові.

— З „Дністра". При великій катастрофі в Олешичах погоріли з предметів обезпечених в „Днїстрі церков і будинки 15 господарів, обезпечені на суму 20.540 кор.: рівночасно лучили ся більші пожари в Коропужи (пов. Рудки), де на 83 погорільців було 13 обезпечених в Дністрі на суму 10.900 кор., і в Ліcках (пов. Сокаль), де на 31 погорільців було 8 обезпечених в Днїстрі на 4.130 кор. Рівночасно і то в однїм дни 14-го мая одержала дирекция Днїстра донесеня о 3 шкодах в Збаражи, 3 шкодах в Красній (пов. Надвірна), 1 шкодї в Долинї, 1 шкодї в Городницу (пов. Бережани), 1 шкодї в Старисках (пов. Яворів), 2 шкодах в Грозьовій (пов. Старий Самбір) і 1 шкодї в Тейсарові (пов. Жидачів). Всї ті шкоди вже зліквідовані і виплачені, а при більших шкодах в Олешичах і Коропужи дирекция Днїстра, не чекаючи окінченя лїквідациї, зарядила зараз по пожарі виплату задатків на рахунок відшкодованя обезпеченим членам.

— Знайшла ся згуба. Недавно тому доносили ми, що п. Малаховскій вдовиці по рускім сьвященику, украв хтось на відпусті в Крехові дорогоцїнні папери вартости кількох тисячів корон. Тимчасом так не було, бо она згубила тї папери, котрі вже ї знайшли ся; знайшов їх якийсь честний селянин і віддав їх в захристиї.

— Про велику крадіж доносять з Перемишля: Яких два роки тому назад померла жена тамошнього бурмістра дра Дворского. Опечалений муж велїв з пієтизму для помершої, комнати, які покійниця займала, замкнути в такім станї, в якім она знаходили ся в хвили еї смерти. З того скористав льокай дра Дворского, дібрав собі ключ, отвирав двері і господарив в тих комнатах по своєму. Зпершу виносив лиш біле і одїнє, по лишило ся по померній, відтак взяв ся до всїляких біжутерий, до постелї і образів і т. д. То удавало ся єму довго, бо до комнат нїхто не заглядав. Аж оногди велїв др. Дворский отворити двері і вікна та провітрити помешкане і вигріпати річи, а що хотїв видїти, як іде робота, заглянув в кілька годин опісля до тих комнат і побачив в них страшне спустошенє. На стїнах не було вже диванів і образів: шафи і комоди порожнїсенькі як би повимітав, а з дрібнїйших річий також анї слїду. Виновника тої крадежі арештовано.

— Огонь. Дня 20-го с. м. о годинї 10-ій перед полуднем вибух огонь зі стайнї господаря Козаренка в селї Нежухові повіта стрийского. Стайня згоріла, а огонь перенїс ся на сусїдне обістє Михайла Атаманчука і згоріли єго хата, стайнї і стодола. Шкоду, якої огонь наробив, обчисляють на 1600 К., а будинки були обезпечені на 1000 К. Причина огню невислїджеoа.

— Страшний гураґан лютив ся дня 25-го м. м. в Індиях східних і знищив немалий кусник краю, що тягне ся на кількадесять квадр. миль. В однїм місци цїлий лїс вирвало з корінем, а місто Мандалай, столиця провінциї Барма, представляє одно велике дїло знищеня. По бурі доправив ще лїпше град і дощ, що пустив ся як з ведра. Не обійшло ся і без жертв в людях, бо згинуло їх до 20.

— З Бучацкого пишуть: Дня 22-го с. м. лучила ся в Красїеві странна пригода: Селянин Яків Шевчиків, везучи із Задарівского двора зароблені пуки, зсунув ся враз із пуком межи конї: конї спудили ся і волїкли єго під возом близько пів кільометра. Розуміє ся, нещастний під возом згинув.

— Нещаслива пригода. Селян Йосифа Глогівского, лїт 63, Анну Марків, лїт 31, засипала при копаню глини земля дня 24 с. м. в Майданї липовецкім, повіта перемишляньского. Глогівский погиб на місци а Маркова єсть лиш тяжко покалїчена. В місци пригоди заказано копане глини.

— Померли: Др. Теофіль Ганкевич, ем. полковий лїкар, дня 24-го с. м. у Львові, в 56-ім роцї житя; — О. Михаїл Добровольский, віцедекан і парох в Воскресїнцях, дек. коломийского, дня 7-го с. м., в 50-ім роцї житя, а 23-ім роцї сьвященьства.

Господарство, промисл і торговля.

— Ц. к. Дирекция зелїзниць державних оповіщує: З днем 15 мая с. р. отворено для руху особового і обмеженого руху пакункового перестанок „Возьнїки" на зелїзници льокальній Тшебіня-Скавце поміж стациями Вадовиці Спитковиці, в округу ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Кракові. Час від'їзду поїздів, задержуючих ся на тім перестанку єсть слїдуючий: а) в напрямі до Серши водної від'їзд поїзду ч. 6051 о год. 5^{33} рано, а поїзду ч. 6053 о год. 4^{18} пополудни; б) в напрямі до Сухої від'їзд поїзду ч. 6052 о год. 9^{22} перед полуднем а поїзду ч. 6054 о год. 8^{03} вечером. Білети видають кондуктори в поїздї. За пакунки оплачує ся належитість перенозу при надаваню.

— З днем 1 червня с. р. аж до кінця вересня буде видавати ся для подорожуючої публики телеграми віденьского заведеня метеорольоґічного, заповідаючі сподїваний стан воздуха на найблизшу добу, в слїдуючих стациях зелїзничих: у Львові, Перемишли, Стрию, Бродах, Лавочнім, Сколім і Новім Загірю. Долучені до тих телеґрамів мапи метеорольоґічні дають погляд на загальний стан воздуха в Европі.

— З днем 9 мая 1901 передано до прилюдного ужитку зелїзницю льокальну Хлюмец-Кенїґштадтль в округу ц. к. Дирекциї зелїзниць державних в Празі.

— Всхідно-північно-західний австрийский звязок зелїзничий. З днем 1 червня 1901 входить в житє додаток І. до тарифи часть II., зшитка 1.

би від них видобути їх тайну, то нехай він їде з ними. Можу Вас при тім запевнити, що не так то легко дізнатись про те, що Анґлієць хоче затаїти.

— Не перечу і подумаю над Вашою порадою. Прийміть від мене признанє і подяку за Ваші труди. Жалую лиш, що они безхосенні.

— Вже Ви сего певно не жалуєте так як я — відмовив Ріверс, взяв свою шубу і вийшов.

Редактор задумав ся, а по кількох хвилях написав малу карточку, задзвонив на служачого і приказав єї чим скорше віднести.

Запрошена не дала на себе довго ждати. Була се елеґантна дама одягнена в темно-зелений костюм, на причуд гарна бльондина з темно-синїми очима. Ті очи мали такий лагідний і невинний вираз, що кождий хто глянув в них, мусїв собі погадати: „Невинне дитя!" Між тим Дженні Брюстер не була такою молодою як виглядала, анї такою наівною; що варта було в Ню-Йорку знати, те она й знала, а навіть величала ся, що зможе видобути найважнїйшу тайну державну чи від поважного радника, чи від члена конґресу, а сенатора — річ звичайна — уважала она легкою жертвою своєї хитрости. І справдї, що її николи зрадив хтось в глубоким довірю, се надруковане другого дня в часописи, викликало сензацию. При тім она підписуючись псевдонімом, трібувала свого пера на ріжних областях. Відповідала на інсерати і відселопила в сей спосіб неодну ошуку, неодного дурисьвіта пошила в дураки; то знов наймала ся за служницю в готелю і оповідала в „Арґусї" призбирані досьвіди, або дала себе на улици арештувати в тій лише цїли, щоби опісля в недїльнім числї „Арґуса" помістити сензацийну статю під заголовком „Як обходять ся з увязненими женщинами в наших арештах". Редактор уважав єї найцїннїйшою співробітницею свого дневника і відповідно до того оплачував єї.

Певна себе, як чоловік, котрого потребують, вступила в кімнату, кивнула головою і сїдаючи на крісло спитала: Чим можу служити?

— Прошу Вас Дженні — почав редактор — чи мали би Ви охоту переїхатись до Европи?

— Що Вам на се сказати?... Та Ви знаєте, що в таку пору нїхто для приятности не відбуває подорожий, а ще й до Европи...

— Се і не має бути прогулька для розривки, але подорож у важній справі. Именно Ріверс мав роздобути важні для нас відомости, та він справив ся так, що ледво втїк перед рештiкою нїчо не роздобувши.

У Дженні засьвітились очи, єї радувало, що віддають їй справу, яка не повела ся репортерови мужчинї; впрочім єї притягало все, в чім була небезпека і перепони.

Шеф говорив дальше:

Два молоді люди найдальше до вісьмох днів сїдають на корабель „Кальорік" і пливуть до Анґлії. Я хотїв Вас отже просити, щоб Ви купили собі білет на сей корабель, именно до Лїверпуля, а по дорозї від одного з тих двох подорожних витягнули те, що нам треба знати. Вони їдуть до Анґлії здати справу про стан канадийских копалень, отже Ви як розвідаєте, то з приїздом до Квінставн зараз пустїть депешу.

— Ах, копальні якісь — промовила гарна Дженні і наморщила чоло — я на гірництві зовсїм не знаю ся. Щож то за копальнї? золота чи срібла, чи міди?

— Якісь копальнї на рiцї Оттаві.

— Дуже точна інформация!

— Не знаю більше сам, знаю за те, що незвичайно користно було би для нас роздобути справоздане, яке везуть ті молоді люди. Они вислані анґлїйским синдикатом, що завязав ся на те, щоб закупити безлїч канадийских копалень, коли покаже ся, що біляпси дотеперішних властителїв були вірні. Яко своїх мужів довіря вислав синдикат як-раз їх обох, Уентворта і Кенйона, один з них є фаховим рахмістром, другий гірничим інжинером. Від їх справоздана залежить купно копалень, а від купна знов великий переворот на біржи і через те „Арґус", без огляду на кошти мусить роздобути зміст справоздань скорше нїж льондоньский синдикат. Шлїть депеш, кілько завгодно.

— Добре; а маєте Ви які книжки про канадийскі копальнї?

— Єсть якась „Богатства землї Канади". Чи придасть ся Вам на що?

— Ну, вcеж треба мати щось подібного, щоб хоч троха познакомитись зі справою.

— Звістно, і я ще постараю ся о якісь книжки, то й пришлю Вам їх.

— Дуже добре. А чи можна менї котрого небудь з тих двох панів вибрати собі, чи може....

— Таже я тут очевидно не можу нїчого сказати; котрий надасть ся лучше, того випоpiдаєте.

— А „Кальорік" має за вісїм днів відплисти?

— Менче-більше.

— Отже менї на костюми треба пятьсот долярів.

— Господи! — крикнув редактор.

— Инакше годї; я їду яко дочка мілїонера, а одної сукнї такій дамі чей за мало.

— Таж до тиждня не роздобудете прецїнь костюмів.

— Так гадаєте? Дайте лиш пятьсот долярів і дальшим не журіть ся; роздобути костюми то вже моє дїло.

— А чотириста з Вас не буде?

Телеґрами.

Монахів 27 мая. Кн. регент баварский Люітпольд надав австрийскому президентови міністрів дрови Керберови великий хрест ордеру заслуги корони баварскої.

Мадрид 27 мая. В Мотріль, в провінциї Гранада дало ся чути сильне землетрясенє. Богато домів завалило ся.

Міддельбург 27 мая. Коло стациї Ґродван Бури висадили у воздух зелїзничий поїзд. Анґлїйскі войска відогнали напастників.

Рим 27 мая. В многих околицях Італії дало ся чути вчера рано землетрясенє.

Париж 27 мая. Нову росийску позичку на 500 міліонів покрито при субскрипциї кільканайцять разів.

Льондол 26 мая. На снїданю данім вчера у Чемберлена в честь Мільнера, виголосив Чемберлен бесїду, в котрій висказав признанє для дїяльности Мільнера в кольонїях Капляндских Задача, яку буде мав сповнити Мільнер, коли верне до полудневої Африки, єсть ще важнїйша, як була доси. Бесїдник висказав переконанє, що ґубернатор заведе там новий порядок, опертий на добрих відносинах обох рас і що настане на сильних основах вільна і льояльна полуднева Африка. Мільнер подякував міністрови за признанє і зазначив, що в короткім часї буде можна розпочати в Африцї лагіднїйшу полїтику.

Надіслане.

— **Славний на всї часи нарід Бурів** може бути найлїпшим і найкрасним приміром для всїх народів, що хотять берегти свою честь народну. Мимо своїх дуже вже ослаблених сил війною, котра веде ся майже вже два роки, мимо свого дуже малого числа в порівнаню з силою і числом англійскої армії, постановили Бури вести війну дальше і боронити своєї независимости та самостійности народної і державної аж до послїдної каплї крови. З таким народом варто познакомити ся і его пізнати. Хто би мав охоту до того, той найлекше і певно що найлїпше пізнасть славний нарід бурский з книжки: „Siegen oden sterben" виданої сими днями в Штутґартї накладом К. Thienemann-a. Книжку ту написав очевидець і воєнний кореспондент Фредерік Ромнель. Книжка та має дуже богато красних ілюстраций, котрі знаменито поясняють зміст книжки і так разом з описом помагають пізнати ціле житє Бурів, їх родини, їх вихованє, їх ношу, їх просьвіту, а відтак майже всїх героїв з теперішної війни і спосіб єї веденя. Тут видимо Бурів, як они розложили ся воєнним табором, як підсїдають на Англїйців, як ведуть воєнних плїнників і т. и. А найважнїйше, що цїла книжка зовсїм не дорога. Хто би єї хотїв собі купити, нехай пришле на наші руки 3 корони, а ми вже книжку єму спровадимо.

— **„Краєвий Союз кредитовий"**, стоваришенє зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти"), приймає вкладки щадности в довільній висоті і опроцентовує на 4½%. Один удїл членьский в „Краєвім Союзі кредитовім" виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квоті 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачує „Краєвий Союз Кредитовий" за рік 1899 дивіденду в висоті 5%. — Призбираних гроший уживає „Краєвий Союз Кредитовий" на заосмотрюванє руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведенє корисних парцеляций.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1901 після середно-европ. год.

Зі Львова

посп.	особ.	
відходить		
		День
	6·25	До Станиславова, Підвисокого. Потутор
	6·35	„ Лавочного, Мункача, Борислава
	6·30	„ Підволочиск, Одеси, Ковови
	6·30	„ Підволочиск в Підзамча
8·30		„ Кракова, Любачева, Орлова, Відня
	8·40	„ „ Відня, Хирова, Стружа
	9·00	„ Скольового, Лавочного від 1/7 до 15/9.
	9·15	„ Янова
	9·25	„ Підволочиск в гол. двірця
	10·25	„ Іцкан, Сопова, Бергомету
	10·20	„ Белзця, Рави, Любачева
	11·25	„ Янова від 1/7 до 15/9 в неділї і сьвята
1·55		„ Підволочиск з гол. двірця
2·08		„ „ „ Підзамча
	2·15	„ Брухович від 7/5 до 10/9 в неділї і сьвята
2·40		„ Іцкан, Гусятина, Керешмезе
2·55		„ Кракова, Відня, Хабівки
	3·05	„ Стрия, Сколього лиш від 1/5 до 15/9.
	3·15	„ Янова від 1/5 до 15/9.
	3·20	„ Зимноводи від 13/5 до 15/9.
	3·26	„ Брухович „ „ „ „
	3·30	„ Ярослава
		Ніч
12·45		До Кракова, Відня, Берлина
2·51		„ Іцкан, Констанциї, Букарешту
	7·52	„ Брухович від 7/5 до 10/9.
	6·10	„ Іцкан, Радовець, Кімполюнґа
	6·20	„ Кракова, Відня, Берна, Варшави а Орлова від 15/6 до 15/9.
	6·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в будні дни
	6·35	„ Лавочного Мункача Хирова
	7.25	„ Сокаля, Рави рускої
	7·10	„ Тернополя з гол. двірця
	7·33	„ „ „ Підзамча
	9·30	„ Янова від 1/5 до 15/9 в неділї і сьвята
	10·30	„ Іцкан, Гусятина, Радовець
	11·—	„ Кракова, Відня, Івонича
	11·10	„ Підволочиск, Бродів з гол. двірця
	11·23	„ „ Грималова з Підзамча

До Львова

посп.	особ.	
приходить		
		День
	4·40	Зі Стрия, Самбора, Борислава
	6·10	„ Кракова
	6·20	„ Черновець, Іцкан, Станиславова
	6·46	„ Брухович від 7/5 до 10/9
	7·10	„ Зимноводи „ „ „ „
	7·45	„ Янова (головний дворець)
	8·10	„ Лавочного „ „
	8·00	„ Тернополя на Підзамче
	7·40	„ „ „ гол. дворець
	8·15	„ Сокаля, Рави рускої
	8·50	„ Кракова, Відня, Орлова
	11·45	„ Ярослава, Любачева
	11·55	„ Іцкан, Черновець, Станиславова
	12·55	„ Янова на гол. дворець
1·35		„ Кракова, Відня
	1·10	„ Сколього, Хирова, а з Лавочного від 1/7 до 15/9.
1·45		„ Іцкан, Станиславова
2·20		„ Підволочиск на Підзамче
2·35		„ „ „ гол. дворець
	5·10	„ „ „ Підзамче
	5·35	„ „ „ гол. дворець
	6·00	„ Сокаля
	5·50	„ Кракова
5 55		„ Червівців
	3·14	„ Брухович
		Ніч
	12·05	З Сколього, Калуша, Борислава
12·20		„ Черновець, Букарешту
2·31		„ Кракова, Відня, Орлова
	3·12	„ Підволочиск на Підзамче
	3·35	„ „ „ гол. дворець
	6·20	„ Іцкан, Підвисокого, Ковови
	9.11	„ Янова від 1/5 до 31/5 і від 16/9 до 30/9 що дня, а від 1/6 до 15/9 в неділю і сьвята
	7·26	„ Брухович від 7/5 до 30/6 і від 16/9 до 10/9
	8·50	„ Брухович від 1/7 до 15/9 що день
8·40		„ Кракова, Відня, Любачева
	9·15	„ Янова від 1/6 до 15/9.
	9·15	„ Кракова, Відня, Пешту, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Ковови, Підвисокого
	10·25	„ Підволочиск, Бродів, Копичинець
	10·38	„ „ на гол. дворець
	10·50	„ Лавочного. Хирова, Пешту

ЗАМІТКА. Пора нічна числить ся від 6-ої години вечером до 5-ої години 59 мінут рано. Час середно-европейский ріжнить ся від львівского о 36 мінут. В містї видають білети їзди: Звичайні білети аґенция часописий Ст. Соколовского в пасажи Гавсмана ч. 9 від 7-ої рано до 8-ої вечером, а білети звичайні і всякі инші, тарифи, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. бюро інформацийне ц. к. зелїзниць державних (ул. Красїцких ч. 5 в подвірю, сходи II. двері ч. 52) в годинах урядових (від 8—3 а в сьвята від 9—12).

— Ні, не буде, — відмовила Дженні резолютно. — А скажіть чи мушу вертати зараз сюди, чи можна собі до Парижа поступити?

— Та вже можете й до Парижа поступити.

— Як же зовуть ся ті молоді панове? А може они й не молоді? Алеж певно, що ні, коли мають до діла з копальнями.

— Як раз они молоді і тамущі і — Анґлїйцї. Бачите отже, що як би для вас придумана загадка. А називають ся: один Джордж Уентворт, другий Джон Кенйон.

— То Уентворт буде мій.... „Джон Кенйон" подібну сорту людий я знаю: бувають они мовчаливі, надуті і нікуди не годять ся.

— Ну, я на Вашім місци, — казав редактор, — не мігби вибирати не бачивши їх обох.

— Коли прийти по гроші?

— Не потребуєте самі трудити ся; замовте сукнї і пришліть сюди рахунки.

— О, ще лучше — сказала молода дама. — Але не гнївайте ся дуже, як там випаде троха більше ніж на 500 долярів.

Шеф глянув пильно на неї і пізнав вже, що не дуже то добре давати їй необмежений кредит в нюйорских маґазинах. Хотів свій блуд направити і сказав:

— От прошу, можете зараз чек узяти, міс Дженні Брюстер.

Глава друга.

На корабли третий раз задзвонили. Ті, що лише пращали подорожних, вернули назад на беріг і лиш приглядали ся, як гордий пароход розмахував ся до тяжкої працї. По обох боках хустки повівають, ще один погляд, часто прислонений сльозами, ще одно: пращайте, але і то не чути голосу ізза гуркоту машини, і вже поволи обертає ся „Кальорік", рушає ся щораз скорше... вже й беріг зникає, вже широке море.

Межи подорожними на пароходї були два такі, що не жалували за новим сьвітом пливучи до старого. Ніхто їх на березі не пращав.

— Ходім хиба на долину — сказав Уентворт до Кенйона — треба подбати, щоб дали нам сусідні крісла при столі.

І пішли оба на долину, та зайшли до просторої приятно огрітої столової салї, де два довгі столи були вже заставлені сріблом та кришталевою посудою. Управитель провіянтовий сидів з двома кельнерами при бічнім столичку і укладали порядок гостий, при столах, а коло них товпили ся подорожні і вибирали собі порядкові числа місць за столом.

З боку стояла молода, гарно і богато одїта дама та оглядала пильно кождого гостя, наче ждала, котрий скаже управителеви якесь знакоме їй імя. Довго довелось їй ждати, аж вкінци очи її засьвітили ся з радости, коли якийсь молодий мужчина промовив:

— Називаю ся Уентворт.

— А де бажаєте сидїти пане Уентворт? — запитав управитель.

— Де небудь, лиш щоб коло п. Кенйона.

— Ну, то дуже легко вволити вашу волю; отже маєте числа 23 і 24 при першім столї, панове Кенйон і Уентворт.

Він виписав карти а кельнер значив ними місця.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).